Metoděj M. Alexa - Most v Arles

Když první mamut spadl do jámy, byla na světě Past.
O několik tisíc let později jsem do podobné Pasti spadl i já.

I.

Dům vypadal přesně tak, jak jsem ho viděl při videoprojekci. Snad jen, že byl o trochu větší než ostatní, které jsem měl to potěšení za svůj život navštívit. Navštívit a vykrást.

Ne, že bych byl obyčejný zloděj, to v žádném případě! Mám se svým přítelem - velice úspěšným advokátem - takovou smlouvu. Já mu opatřím důkazy, které potřebuje při svých procesech, on se neptá, jak jsem k nim přišel, a platí.

Jsme společníci. Sehraný tým. Fajn nám to klape, ale má to háček. Většinou, když sháním důkazy, překročím zákon.

Dnes to měla být docela lehká fuška. Jeden malý snímeček, nic víc. Val, tedy advokát Falcon, můj společník, potřeboval dokázat, že starý Winston, přes všechno své bohatství, vlastní kradenou věc. Obraz. Starý obraz. Namaloval ho před dvěma staletími nějaký Gogh. Naposled ho ve svých sbírkách mělo nedávno založené Světové centrum kulturních památek, samozřejmě jen do té doby, než se o něj začal zajímat Winston.

Nechal jsem si obraz vytáhnout z databanky a promítnout na telestěně. Mezi námi - nic moc. Voda, zvedací most a na něm ženská s parapletem. Název: "Most v Arles", olej 1888.

Moc práce si s tím ten Gogh nedal. Zdálo se mi to nějaké nedodělané. V bytě bych to asi nechtěl.

Nebylo ovšem mojí úlohou soudit Winstonův vkus. Měl jsem se jenom dostat do domu, to plátno nalézt, vyfotit, a co nejrychleji zmizet.

Důkaz, že starý pán je na štíru s paragrafy, měl posloužit jako jemná páka, kterou se dá přimět k rozhodnutí, k němuž se stále nemohl odhodlat. On totiž mimo to, že obdivoval kradené obrazy, vlastnil i jednu z nejrozsáhlejších obchodních a zásilkových služeb v celé soustavě. Na Měsíci byl dokonce bez konkurence. Na tom by nebylo nic špatného, i když bylo veřejným tajemstvím, že si při svých obchodech počíná víc než nevybíravě. Spousta malých firem, které převálcoval, by mohla vyprávět své. Teď však svoji pozornost zaměřil na Mars a zdálo se, že si i v tamější nově vznikající kolonii získá neotřesitelnou pozici.

To se samozřejmě nelíbilo jeho konkurenci, která se mu chtěla malinko dostat pod kůži a přinutit ho, aby se držel zpátky.

Měl jsem sice své mínění o tom, kdo je tady v právu a kdo ne, ale slíbili dobře zaplatit, a tak jsem si s tím hlavu nelámal.

Dům zvenku vypadal jako pevnost. Byl obehnaný mohutnou, sedmimetrovou zdí z masívních, bílých kvádrů. Půdorys domu, nebo spíš půdorys zastavěného pozemku, byl čtvercový, o hraně asi pět set metrů. Za zdí bylo všechno - obytné budovy, bazén, tenisové kurty, zahrada - prostě to, bez čeho se majetný člověk neobejde. Nechápu to. Mně osobně stačí daleko míň.

Do domu se dalo dostat pouze dvěma způsoby: hlavním vchodem nebo vchodem pro údržbu.

Pár okamžiků jsem dumal nad tím, že bych to zkusil přes zeď, ale pak jsem to zavrhl.

Hřeben zdi se dá velice snadno uhlídat, nehledě na to, že Winston si určitě mimo ochranky obstaral i dokonalé elektronické mašinky, jejichž vyřazení z provozu dá nepředstavitelnou práci a úspěšnost navíc nebývá stoprocentní. Ze všeho nejmíň jsem potřeboval, aby mi nějaký laser vypálil díru do kalhot.

Za místo průniku jsem zvolil vchod pro údržbu. Hlavní by si ostatně zvolil jen idiot.

Používalo ho několik desítek lidí. Personál a ochranka. A pak se odtud odvážel odpad.

Každý den odpoledne, ve stejnou hodinu, nenápadným autem úklidové služby.

Dostat se dovnitř bylo snadné. Mělo mne už tehdy napadnout, že za tou jednoduchostí něco vězí. Byl jsem si ale příliš jistý sám sebou.

Řídil jsem dodávku úklidové služby, na sobě modrou zaměstnaneckou uniformu a doufal, že všechno dopadne tak jak má. V místě nakládání odpadu byla zeď

přerušena a ustupovala dovnitř pozemku. Vytvářela velké "U", široké čtyři a hluboké pět metrů. Přerušenou zeď nahrazovala masívní ocelová vrata, která se otevírala jen při příjezdu dodávky.

Ve vratech byla ještě menší dvířka, která používal personál s ochrankou. Tato hromada železa měla na protější straně své dvojče.

Docela to bylo chytře vymyšlené. Vystrčí se kontejner, zabouchnou vnitřní vrata, přijede dodávka a otevřou se vnější. Obě malá dvířka se ovládají přiložením ruky. Na vnějších je navíc instalován hlasový identifikátor.

Zajel jsem dodávkou do zorného pole kamery a zastavil. Asi po pěti vteřinách se začala vrata otevírat. Odhalila šedivý betonový obdélník, lemovaný bílými zdmi a dalšími vraty.

Před nimi stál středně velký kontejner. Víc jsem si neprohlížel, času bylo málo. Nacouval jsem dodávkou ke kontejneru a zabrzdil. Zapnul jsem nakladač. Než hydraulika vysype kontejner, trvá to dvacet sekund. Dalších pět uběhne, nž za mne instalovaný automat odbrzdí a vyjede s dodávkou na silnici. Dvacet pět sekund. Ani víc, ani míň. Musí to stačit, nebo je po mně ještě dřív, než jsem začal. Nepochyboval jsem o tom, že po odjezdu dodávky to sem někdo přijde zkontrolovat. V tu dobu už jsem doufal být někde úplně jinde.

Vypadl jsem z kabiny a rozmotal tenký, ohebný kabel. Na jednom konci byl konektor, na druhém napodobenina lidské dlaně. S imitací hlasu to bylo složité, ale napodobit bioproudy šlo docela snadno. Generátor byl poněkud rozměrnější, ale do dodávky se vešel.

Konkrétní parametry bioproudů jsem získal poměrně lehce: stačilo naťukat do počítače jména ošetřujících lékařů personálu a ochranné služby a porovnat je s mým soukromým seznamem doktorů, kteří mi jsou za něco zavázáni. Vypadlo jedno jméno, a to mi stačilo.

Dvacet jedna sekund. Musím sebou hodit.

S umělou dlaní v pravé ruce jsem chvátal ke dvířkám. Betonová podlaha byla bez jediné nerovnosti, jen asi dvaapůl metru před dvířky ležel malý kamínek. Kopl jsem do něj špičkou levé boty a mrkl jsem na hodinky. Devatenáct sekund.

Koutkem oka jsem zahlédl, jak kamínek zmizel a učinil jsem poslední krok. Když jsem pokládal nohu na zem, celý ten podfuk mi náhle došel. Kamínek nezmizel - on se propadl!

Stejně jako já.

Letěl jsem do černé tmy a proklínal Winstona do horoucích pekel. Ani ve snu by mne nenapadlo, že si nechá instalovat Past.

Nebyla vrata, nebyla dvířka, byla jen holografie a jáma. Tím prvním jsem se nechal nachytat, do toho druhého jsem spadnul.

II.

Pád netrval dlouho. Odhadoval jsem, že jsem letěl asi dvanáct metrů a dopadl na něco měkkého. Připadalo mi to jako matrace. Skulil jsem se do kotoulu a v duchu si blahopřál, že jsem občas zašel do tělocvičny. Když mi neslouží mozek, musí to zastat svaly. Jsem nepředstavitelný trouba.

Ocitl jsem se ve velkém maléru. O Pasti jsem dosud jenom slyšel. Teď jsem ji měl možnost poznat na vlastní kůži. Vůbec jsem o to ale nestál.

Past navrhla skupina vědců ze Světového centra psychologie, přesněji ze sekce zkoumající chování člověka v mezních situacích. Nezůstalo jenom u návrhu, prosadili i její realizaci.

Vyrobilo se několik exemplářů, které velice tajně a bez jakékoliv publicity instalovali u několika vybraných osob. Past představovala jakýsi druh zkoušky či testu - jak chcete.

Víc jsem o tom nevěděl, ale v každém případě mě čekalo něco velice nepříjemného.

Dřepěl jsem na zemi v naprosté tmě už asi patnáct minut, když se kousek přede mnou rozsvítil nápis:

"JSTE V PASTI. MÁTE DVĚ MOŽNOSTI:

1. ZŮSTAT NA MÍSTĚ. DO TŘICETI MINUT SI VÁS VYZVEDNE POLICIE.

2. POKUSIT SE PROJÍT PASTÍ. JE TO OBTÍŽNÉ, ALE NE NEMOŽNÉ.

ODPOVĚZTE HLASITĚ: ZŮSTAT - JÍT."

Promítl jsem si v hlavě obraz lapáku a bylo to jasné. Snažil jsem se, aby můj hlas zněl pevně a řekl jsem: "Jít." První nápis vystřídal druhý:

"ROZHODL JSTE SE DOBROVOLNĚ. POKUD SPRÁVNĚ VYŘEŠÍTE VŠECHNY SITUACE, KTERÉ VÁS ČEKAJÍ, JSTE VOLNÝ.

NA STOLKU JE NÁRAMEK, PŘIPNĚTE SI HO. JSTE NEUSTÁLE SLEDOVÁN. MNOHO ŠTĚSTÍ."

Nápis zhasl a rozsvítilo se tlumené světlo. Rozhlédl jsem se kolem. Byl jsem v obdélníkové místnosti s hnědými stěnami, velké asi šest krát čtyři metry. Podíval jsem se nahoru a měl jsem co dělat, abych sebou netrhl. Těsně nad mojí hlavou byl hladký, kovový strop.

Vlevo ode mne byl nízký stolek s tenkým, tmavomodrým náramkem. Natáhl jsem si ho na levou ruku. Hladce mi obepnul zápěstí, jako kdyby tam odjakživa patřil. Měl jsem na sobě svoji kompletní výstroj, to jediné mne trochu uklidňovalo. A klid byla věc, kterou jsem potřeboval především.

"VŠECHNO, CO MÁTE NA SOBĚ, ODLOŽTE NA ZEM."

Třetí text mnou otřásl víc, než jsem si byl ochoten přiznat. Bez speciální výstroje, která byla mojí pýchou, mé šance na přežití pronikavě poklesly.

Pomalu jsem se svlékal a nenápadně v dlani ukryl drobnou plynovou pistoli. Vypadala neškodně, ale nikomu bych neradil, aby ji podceňoval.

"VŠECHNO, CO MÁTE NA SOBĚ, ODLOŽTE NA ZEM."

Ten, kdo mne pozoruje, se dívá dobře. Co se dá dělat, střílet se nebude.

Vše jsem složil na hromádku vedle levé nohy. Boty jsem postavil tak, že stály těsně vedle mě. Opatrně jsem přešlápl a chodidlem zakryl konec šněrovadla. V duchu jsem si pogratuloval ke své vášni, která mne nutila sbírat staré věci. Kupříkladu boty na šněrování. Téměř archaismus, ale dobře se v nich chodilo, a když člověk zmáčkl mezi prsty kovový konec šněrovadla, tak z něj vyjel patnáctimilimetrový hrot a oddělil se spolu s malým střapečkem od tkanice. Prima házecí šipka. Prima šněrovací boty.

Došlápl jsem bříškem chodidla na váleček a hrot se mi poslušně zapíchl do nohy. Bylo to hloupé, ale přestal jsem mít pocit, že mám holé ruce.

Na hnědé stěně se objevil černý obdélník, asi tak metr na dva. Něco jako dveře. Okamžik poté se na černém poli rozsvítil nápis:

"VEJDI."

Vzápětí obdélník zesvětlal, až zcela zprůhledněl. Lítostivě jsem se podíval na hromádku své bývalé výstroje a vykročil.

Ocitl jsem se v malé kobce. Čtvercový půdorys, tak pět čtverečných metrů. Šero a chlad.

Stěny z jakýchsi kamenů, na omak velice realistických, studených a vlhkých. Strop se ztrácel v temnotě. Jediný zdroj světla tvořilo malé okénko asi čtyři metry vysoko.

Pranic se mi tu nelíbilo. Mimoděk jsem couvl. Dotkl jsem se zády vlhkého kamene. Dveře zmizely. Bylo to jasné, představení začíná.

Kobka byla prázdná, až na malý, dřevěný stůl. Tedy aspoň jako dřevěný vypadal. Chtěl jsem si na něj sáhnout, ale ruka mi strnula několik centimetrů od okraje desky.

Nevím, jak se tam ocitl, kdo ho tam dal, odkud spadl, nicméně tam byl. Tenký jako tužka, tmavý, se světlou čárou na hřbetě, asi půl metru dlouhý, s trojhrannou, malou hlavičkou. Držel ji zhruba deset centimetrů nad stolní deskou, zbytek těla měl zkroucen do nepravidelných vlnovek.

Scoops.

Nejjedovatější had na světě. Objevila ho před desíti lety expedice zoologů v nitru Jižní Ameriky. Byl objeven v okamžiku, kdy ani největší optimisté nepředpokládali, že se ještě podaří nalézt kdekoliv na Zemi nový druh plaza.

Byla z toho tenkrát obrovská senzace, tisk zaplnily fotografie tmavého háděte, objevitelé se hřáli na výsluní slávy a přijímali gratulace od svých kolegů, jež nepostrádaly závist.

Žádný plátek neopoměl popsat, co všechno tahle potvora umí. Těch informací bylo pár, ale rozhodně stály za pozornost. Opakovaly se tehdy doslova na každém kroku, takže mi teď nedělalo problém si je vybavit.

Scoops byl zabiják. Nejen, že jeho kousnutí v momentě usmrtilo všechno kromě slona, ale byl i zatraceně hbitý. Reagoval na každý pohyb - s neomylnou přesností a přímo ďábelsky rychle.

Stál jsem strnulý jako socha a mozek mi pracoval na plné obrátky. Jsem nahý jako Adam v Ráji a nemám žádnou zbraň, mimo malé šipky zabodnuté v chodidle. Umím s ní sice slušně zacházet, ale proti rychlosti Scoopse mám šanci tak jedna k milionu. Musím to ale zkusit, za žádnou cenu se nevzdám.

Nesmírně pomalu jsem přenesl váhu na pravou nohu. Levou jsem opatrně krčil, a zároveň jsem se snažil sehnout, abych volnou rukou dosáhl na šipku. Bylo to dlouhé a vyčerpávající, ale posléze jsem sevřel kovový váleček mezi prsty. Zvolna jsem vytahoval hrot z kůže, když se Scoops pohnul.

Ten samotný pohyb jsem vlastně neviděl, prostě najednou byl blíž. Hlavičku deset centimetrů nad stolem, zdánlivě klidný jako Sfinga. Ani jazyk nevystrčil.

V kobce bylo chladno, přesto jsem byl zborcený potem. Stékal mi z čela na nos a pomalu odkapával na zem. Měl jsem pocit, že dopadající kapky dělají obrovský rámus, že to musí hada dráždit, přestože jsem věděl, že žádný sluch nemá.

Začaly se mi ozývat svaly, o kterých jsem dosud netušil, že je vůbec mám. Ze zoufalého úsilí zůstat nehybný jsem do celého těla dostával křeč. Zatnul jsem zuby a pokračoval.

S obrovským soustředěním se mi podařilo dostat levou ruku se šipkou asi třicet centimetrů nad hranu stolu. Pravou jsem natočil tak, aby byla dlaní ke mně. Doufal jsem, že je tak daleko, aby letící šipka minula dlaň, a ne hřbet. To by byl můj konec. Byl jsem v naprosto nepřirozené poloze, maximálně předkloněný, strnulý, a dostával jsem třes.

Scoops se znovu pohnul. Při dalším posunutí mi narazí do ruky.

Silou vůle jsem ovládl chvění, zkoncetroval se a pustil šipku. V okamžiku, kdy mi prolétla kolem pravé dlaně, jsem vší silou, kterou jsem byl schopen, udeřil malíkovou hranou do útočícího těla.

Scoops byl mrtev. Hlavička s jedovými zuby svírala kovový váleček. Rozdrcená krční páteř. Nehybný, jen ocásek se křečovitě chvěl. Já jsem se ale třásl víc.

Seděl jsem na zemi, opřený o chladivý kámen, a snažil se uklidnit. Hruď se mi prudce zdvihala jako po namáhavém běhu, srdce splašeně tlouklo a byl jsem mokrý potem. Bylo mi jasné, že to vůbec není dobré, být takhle vyřízený už po první zkoušce. Dalo se čekat, že přijdou mnohem těžší.

Potřeboval jsem si aspoň patnáct minut odpočinout, tvůrci Pasti mi však dopřáli sotva tři. Došlo mi to v okamžiku, kdy jsem ucítil, že se neopírám o kámen, ale o kov. Zvedl jsem hlavu a překvapeně se rozhlédl. Kamenná kobka zmizela. Nahradila ji místnost o ploše dobrých padesát metrů. Měla obdélníkový půdorys, asi osm krát šest, šest a půl metru, s třímetrovým stropem a byla celá z kovu. Z hladkého, lesklého kovu. Stěny, strop i podlaha bez jediného výčnělku nebo prohlubně. Všechno tak hladké, až to nebylo hezké. Všechno, až na tu díru.

Černá díra tak metr v průměru. Ve stěně vpravo ode mne zívala svou bezzubou tlamou a sváděla, abych si na ni sáhl. Vypadalo to, že se z ní tma přímo valí, v příkrém kontrastu s oslnivě osvětleným sálem. Instinktivně jsem se od ní odsunul co nejdál. Několik minut se nedělo nic, ale pak se začala barva díry měnit. Bezedná čerň slábla a vystřídala ji šedá, pak žlutá, červená a rudá. Ta zůstala. Ohnivě rudá barva vyplnila celou plochu místnosti. Čekal jsem, co bude dál.

Autoři Pasti mne dlouho nenapínali. Z díry vyšlehly plameny a ovanul mě žár. Otazníky zmizely a rázem bylo jasno. Chtějí mne upéct. Proti Scoopsovi jsem mohl bojovat, měl jsem nepatrnou šanci, ale byla tu. Proti žáru jsem bezmocný. Nemám ani kousek oděvu, není tu nic, za čím bych se ukryl před přímou výhní, nemám ani promile naděje.

Horko se zatím dalo vydržet, ale teplota neúprosně stoupala. Bylo to k zešílení. Kov okolo díry začal měnit barvu. Červenal. Stěna, u které jsem se choulil, začínala hřát.

Pane Bože! Oni mě upečou! Přes všechny sliby mi nedali šanci!

Pln obrovského vzteku jsem se vztyčil čelem k sálavé výhni. Stěna kolem díry byla rozpálená do běla, dál přecházela v červenou a postupně tmavla. Viděl jsem ji zcela zřetelně, kovovou stěnu s barevnými prstenci. V rozžhaveném vzduchu byly zcela nehybné.

Zpět! Tady je něco špatně! Když je vzduch horký, tak se přece všechno chvěje. Co to se mnou ksakru hrají za hru? Mám to!

Vysprintoval jsem od stěny proti díře. Snažil jsem se nemyslet na to, že mi na těle naskakují puchýře, že mi vzplály vlasy, že mi celé tělo hoří a

nesnesitelně pálí, že mám pocit, jako by se mi vypaloval zrak, ale s posledním zbytkem vůle jsem se vrhl do toho ohnivého pekla.

Ponořil jsem se do chladivé vody a zůstal pod hladinou, dokud mi nezačal docházet dech.

Pak jsem se vynořil, zhluboka se nadechl, převrátil naznak a nechal se zvolna nadnášet.

Z vody mi vykukovala jen ústa a nos. Snažil jsem se nehýbat, být zcela v klidu, jen se volně vznášet. Vysníval jsem si svůj malinký, klidný vesmír, byl jsem v něm schovaný a bylo mi v něm dobře.

Otřepal jsem si vodu z očí a udělal pár klidných temp.

S téměř stoprocentní jistotou jsem věděl, co se mnou provedli. Halucinace. Nic než halucinace. Zmanipulovali můj mozek a málem mě dostali. Ještě pár okamžiků a byl bych se v tom vedru zbláznil. Teď musím zjistit, pomocí čeho mě ovládají. Uvažování nebylo nijak složité, protože řešení se nabízelo pouze jedno: náramek. Zvedl jsem levou ruku z vody, abych si ho prohlédl. V tlumeném světle nad vodní hladinou jsem pozoroval, jak mi poslední zbytky náramku stékají po zápěstí do vody.

Tak to bychom měli. Halucinace už nebudou, čeká mě holá realita.

Začínal jsem mít koupání dost a rozhlížel jsem se, kde je nejbližší břeh. Žádný tu nebyl.

Tlumené světlo dostatečně osvětlovalo hladinu po celé její ploše a mně bylo jasné, že jsem opět v pěkném maléru. O to větším, že v reálném. On to totiž nebyl bazén v pravém slova smyslu, ona to byla velká hala, napuštěná vodou. Nevím, do jaké výšky, ale na dno jsem nedosáhl.

Nemohl jsem se postavit, protože tu bylo moc hluboko, nemohl jsem vylézt na břeh, protože tu žádný nebyl. Mohl jsem jenom plavat, a tak jsem plaval.

Pomalu jsem se sunul podél stěn a doufal, že se aspoň někde budu moci zachytit. Obeplul jsem halu kolem dokola, odhadoval jsem, že to bylo tak pět set metrů, ale nikde nic.

Žádný výklenek, žádný úchyt, prostě nic. Až mi dojdou síly, tak se tu utopím jako kotě. Dařilo se mi držet paniku na uzdě, ale nevěděl jsem, jak dlouho ještě dokážu chladně uvažovat.

Snažil jsem se dělat pomalá tempa, co nejmíň se vysilovat, abych měl co nejvíce času k nalezení řešení. Nemohl jsem ani náhodou tušit, jestli, i když se mi podaří vymyslet jak z toho vybruslit, budu mít vůbec fyzickou sílu to provést. Potlačil jsem myšlenky ubírající se tímto směrem a nutil jsem svůj unavený mozek, aby na něco geniálního přišel.

Minuty ubíhaly a nic se nedělo. Střídavě jsem plaval, střídavě jsem odpočíval na zádech.

Při třetím otočení se to stalo. Spatřil jsem strop.

Do té doby jsem při každém otočení na záda viděl jen tmu, k osvětlení stropu intenzita světla nestačila, ale teď jsem ho prostě viděl. V žádném případě se mi nezdálo, že by světlo zesílilo. Buď stoupá voda, nebo strop jede dolů.

Začal jsem dělat rychlá tempa, ale pak jsem se ovládl a pomalu doplul k nejbližší stěně.

Položil jsem na ni dlaň, těsně nad hladinou, a chvíli jsem ji tak nepohnutě držel.

Zmizela pod vodou. Napouštěli mi rakev.

Plaval jsem s očima upřenýma na strop a zoufale hledal řešení. Strop se neúprosně blížil a mne se zmocňovalo zoufalství. Potřásal jsem hlavou, abych z mozku vyklepal poraženectví a zmateně jsem se ve vodě hýbal sem a tam. Propadal jsem panice. Otočil jsem se na břicho, několika tempy připlaval ke zdi a vší silou do ní praštil. Voda se zbarvila krví z poraněných kloubů a pronikavá bolest mne přivedla zpátky na zem.

Jaká je normální lidská reakce? Do poslední chvíle zachraňovat poslední zbyteček vzduchu, lepit se ke stropu a nakonec v mučivé křeči utonout. Co když s tím tvůrci Pasti počítali a umístili východ dole, někde pod hladinou?

Potopil jsem hlavu a otevřel oči. Trvalo to jen pár vteřin a měl jsem to. Zřetelný kužel světla vycházející ze stěny téměř pode mnou. Odhadoval jsem ho v hloubce deseti až čtrnácti metrů.

Moc času jsem neměl. Strop byl jen třicet centimetrů nade mnou. Zdálo se mi, že zrychlili napouštění. Třikrát jsem se krátce nadechl, počtvrté z plných plic. Naplnil jsem si hrudník na maximum a šel pod vodu.

Plaval jsem dolů podél stěny pravidelnými, klidnými tempy. Čtyři, šest, osm metrů.

Pak jsem konečně nahmatal okraj otvoru, protáhl se jím a zabral ze všech sil. Makal jsem jako nikdy v životě, do každého tempa jsem vkládal všechnu sílu, všechnu energii, kterou jsem v sobě měl.

Vylétl jsem na hladinu těsně u zdi, tak vysoko, až jsem se lokty zachytil o betonový rantl. Namáhavě jsem dýchal, zraněná pěst mne bolela a kdybych to uměl, tak bych brečel.

Takhle se mi jen svíralo hrdlo a věděl jsem, že už mi nervy dlouho nevydrží.

Z posledních sil jsem se vytáhl na beton a zůstal bez hnutí ležet. Měl jsem celé Pasti po krk.

Vnímal jsem drsný betonový povrch, nehybný, chladný vzduch, a snažil se vyrovnat s obludnou situací. Vroucně jsem si přál, aby to všechno byl jen sen, aby se mi to všechno jen zdálo, ale skutečnost byla bohužel zcela jiná.

Dosud jsem měl štěstí. Nic ale netrvá věčně. Příště můžu mít smůlu.

Balancoval jsem na ostří nože, abych si zachránil holý život, abych odvrátil nebezpečí, jež mi mělo přinést smrt, abych odolal a přežil. Jak naivní. Co mohu sám zmoci proti všem nástrahám, kterými disponuje Past?

Vzedmula se ve mně obrovská vlna nenávisti proti všem vědcům, kteří v teple a pohodlí svých pracoven modelovali na obrazovce počítače jednotlivé úseky Pasti, dávali si záležet, aby výsledek byl co nejpreciznější a měli radost ze zajímavé práce. Plody jejich ducha mě nyní chtěly zabít. Celé tělo spolu se zničenou duší volalo po klidu, po tichém a nehybném očekávání chvíle, kdy přijde Smrt.

Ne! Kdesi v podvědomí žila naděje. Spíše živořila, ale dokud je, tak se nesmím vzdát.

Nesmím!

Třásl jsem se. Po tom, co jsem prožil, nebylo divu. Za to můžou nervy. Ještě chvíli jsem obelhával sám sebe, ale pak jsem si přiznal pravdu: tím chvěním je vinen chlad.

Klesala teplota. Mohlo být jen pár stupňů nad nulou. Zima byla stále větší. Už jsem neležel, ale přešlapoval z nohy na nohu a snažil se rozcvičit ztuhlé svaly. Musel jsem se zahřát. To byla jediná věc, ke které jsem nyní upínal své myšlenky. Teplo. Získat aspoň trošku tepla.

Teplota klesla pod nulu. Mráz mi zalézal za nehty. Dýchal jsem si do dlaní, dělal dřepy, pak jsem začal utíkat.

Zvedl se vítr.

Svým prvním závanem mi dal najevo, že špásování končí. Do těla mne udeřily krupičky ledu. Tvořily se mi první omrzliny. Běh mi činil potíže, těžko jsem ohýbal klouby, chtělo se mi spát, necítil jsem ruce ani chodidla, pak jsem z celého těla ztratil cit.

Šlo to děsivě rychle. Smrt byla blízko.

Prudký větrný poryv mě porazil. Ležel jsem bezmocně na ledové zemi a posledním zbytečkem vůle jsem se nutil být bdělý. Nit života byla stále tenčí, myšlenky se vzpíraly tomu, abych je uchopil, už mi nevadilo, že se blíží konec. Zbývá několik vteřin, tentokrát mi doopravdy nedali šanci.

Koutkem oka jsem zahlédl pohyb. Těsně vedle mne. Dvě pomalu se točící ozubená kola.

Byla mohutná a byla blízko. Dosáhl bych na ně levou rukou. Bylo mi to jedno.

Propadal jsem se do šedivé mlhy, neměl jsem už sílu dál bojovat. Poslední, co jsem viděl, byly čtyři kovové bodce, které mi klesaly na hruď. Klesaly tak rychle, jako se točila kola. Bodce a kola. Dřív, než úplně zmrznu, budu proboden. Byl jsem poražen, ale něco hluboce zasutého ve mně mi nedovolilo, abych se vzdal. A tak úžasně pomalu, s nevýslovným vypětím a naprosto zbytečně, jsem pohnul rukou.

Když mi první bodec projížděl kůží, strčil jsem mezi ozubení pěst. Bolest z rozdrcené ruky jsem už necítil, necítil jsem vůbec nic.

III.

Velký sál, spousta aparatury, spousta terminálů, spousta vědeckých kapacit. Uprostřed sálu je speciální anatomické lehátko. Vede k němu změť kabelů, přímo u něj je stojan s infuzními roztoky. Nejblíž lehátka sleduje své přístroje tým lékařů. Sál je nabit učeností a vědou.

Otevřel jsem na lehátku oči. Můj první pohled patřil levé ruce. Mám ji celou. Zkusil jsem pohnout hlavou. Měl jsem ji zafixovanou. Elektrody na čele, v pravé paži zavedena infuze. Necítil jsem slabost, jen jsem měl sucho v ústech. A v hlavě zmatek. Pak jsem spatřil první tvář a uslyšel první otázku.

Po čtyřech hodinách strávených odpověďmi na stovky dotazů, jež se neustále opakovaly dokola, jsem byl propuštěn. Nemyslel jsem na nic, pro mne bylo podstatné jenom to, co mi sdělili jen tak na okraj. Žádné vyšetřování. Nikdo, ani policie, se mým pokusem vloupat se k Winstonovi zabývat nebude. Víc jsem nechtěl slyšet.

Dorazil jsem domů. Shodil jsem ze sebe oblek, který mi dali, protože moji výstroj si nechali, a vlezl pod sprchu. Dlouze jsem ze sebe smýval neexistující špínu a snažil se pod přívalem horké vody zapomenout, že vím, co je to Past.

Uspali mne hned, jak jsem vylezl z dodávky. Jak, to mi během těch čtyř hodin neprozradili ani náznakem. Ostatně, otázky kladli oni. Po uspání mě odvezli do speciálního výzkumného centra, napojili na přístroje a vyslali do Pasti. Měli mne neustále pod kontrolou, v každém okamžiku hodnotili moje reakce, dávali mi body a sledovali, kdy selžu. Řekli mi, že jsem se držel dobře, že můj výkon byl velice nadprůměrný, a že na mne nikdo nesázel.

Vyšel jsem ze sprchy a zabalil se do županu. Do široké, nízké skleničky z těžkého broušeného skla jsem si nalil tak na tři prsty koňaku. Posadil jsem se v obývacím pokoji do hlubokého křesla a pomalu upíjel. Je dobré pít dobrý koňak. Převaloval jsem jednotlivé doušky na jazyku.

Začínalo mi být docela fajn, ale k celkové spokojenosti chyběl ne krůček, ale pořádný krok. Tížil mne rest. Nezplacený dluh. Nedělám dluhy. Ze zásady.

Podíval jsem se na hodinky a chvilku počítal. Do odevzdání důkazu o existenci obrazu ve Winstonově sídle zbývalo zhruba šedesát hodin. To mi stačí. Musí mi to stačit.

Za místo průniku si zvolím hlavní vchod. Vchod pro údržbu by si vybral jen idiot.

Dopil jsem zbytek koňaku a spokojeně se zavrtěl v křesle. Již nikdy jsem nehodlal být idiot.

ilustroval Jan Štěpánek